KARİKATÜR

— Elimde bu kadar elma yerine bir armut olsaydı daha iyi olurdu.

Hapisane hayatı

(Fransız karikatürü)

Gardiyan — Haydi artık içeri...
Mahpus — Vay canıma, yine kumanda altında bulunduktan sonra karıyı öldürdüğüm neye yaradı!...

Hapishane müdürü — Hüsnü hal varakana çok zekidir diye yazıyorum...
Mahpus — Namusu mücessemdir diye yazamaz mısınız. Bir banka veznedarlığına talip olacağım da!...

YENİ GELEN MAHPUSLARDAN BİRİ GARDİYANA:
— Hey hamal, buraya gel... İki bavul var!...

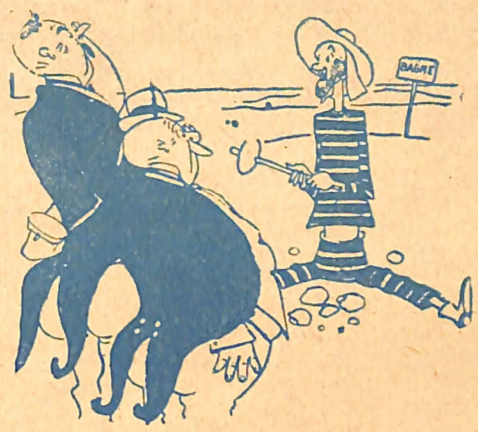

Müfettişler — Gardiyan nerde?.
Mahpus — Aman kimse duymasın, on beş gün firar etti!...

— Ne oynayıp duruyorsun açsana be herif?
— On beş sene hapiste kaldıktan sonra insan tembelliğe alışıyor, canı çalışmak istemiyor!...

4 üncü cildimiz

104 üncü sayı ile dördüncü cilt kolleksiyonlarını tamamlıyan okuyucularımız ellerindeki sayıları idarehanemize göndererek hususî kapaklarımızla ciltletebilirler. Dördüncü cildimiz 79 uncu sayıdan başlamakta ve 104 ncü sayımızla tamamlanmaktadır. Cilt ücreti 50 kuruştur.

Kolleksiyonlarını dışardan ciltletmek için idarehanemize gönderenler cildiye ve posta ücreti olarak 65 kuruş göndermelidirler. Ciltler bir hafta zarfında ikmal edilerek iade edilir.

Kolleksiyonlarını bulundukları yerde ciltletmek istiyen okuyucularımıza 35 kuruş mukabilinde hususî kapaklarımızdan gönderebiliriz.

Kolleksiyonlarında noksanı olan okuyucularımız her noksan sayı için cildiye bedeline on kuruş ilâve etmelidirler. Noksan sayıları doğrudan doğruya idarehanemizden celbedebileceğiniz gibi, tekmil bayilerimizden de tedarik edebilirsiniz.

Mütenasip bir Endam

J. Roussel Korseleri (Gaine) ve Kemerleri vücudu sıkmaksızın tenasübü temin eder. Sevimliliğine halel gelmeksizin vücudu yumuşatır ve inceltir.

Fiyatlar: Kemerler 6 liradan.
Korseler (Gaine) sutyenle beraber 25 liradan itibaren.

Satış yeri yalnız:

J. Roussel
Paris

İSTANBUL, Beyoğlu
Tünel meydanı 12 No. lu.
Mağazamızı ziyaret ediniz veya 18 No.lu tarifemizi isteyiniz.
Fiyatlarımızda büyük tenzilât.

No. 108 CİLT: 5 YİL: 3 FİATI 10 KURUŞTUR 20 İKİNCİ KÂNUN 1938

KARİKATÜR

ÇIKARAN: SEDAT SİMAVİ

İdarehanesi:
İstanbul. Ankara caddesinde hususî daire. Posta kutusu: İstanbul 103

ABONE ŞARTLARI:
Türkiye için seneliği 500, altı aylığı 250, üç aylığı 130 kuruş. Ecnebi memleketler için seneliği 800, altı aylığı 400 kuruştur.

✻ PERŞEMBE GÜNLERİ ÇIKAR SİYASİ VE EDEBİ MİZAH MECMUASI ✻

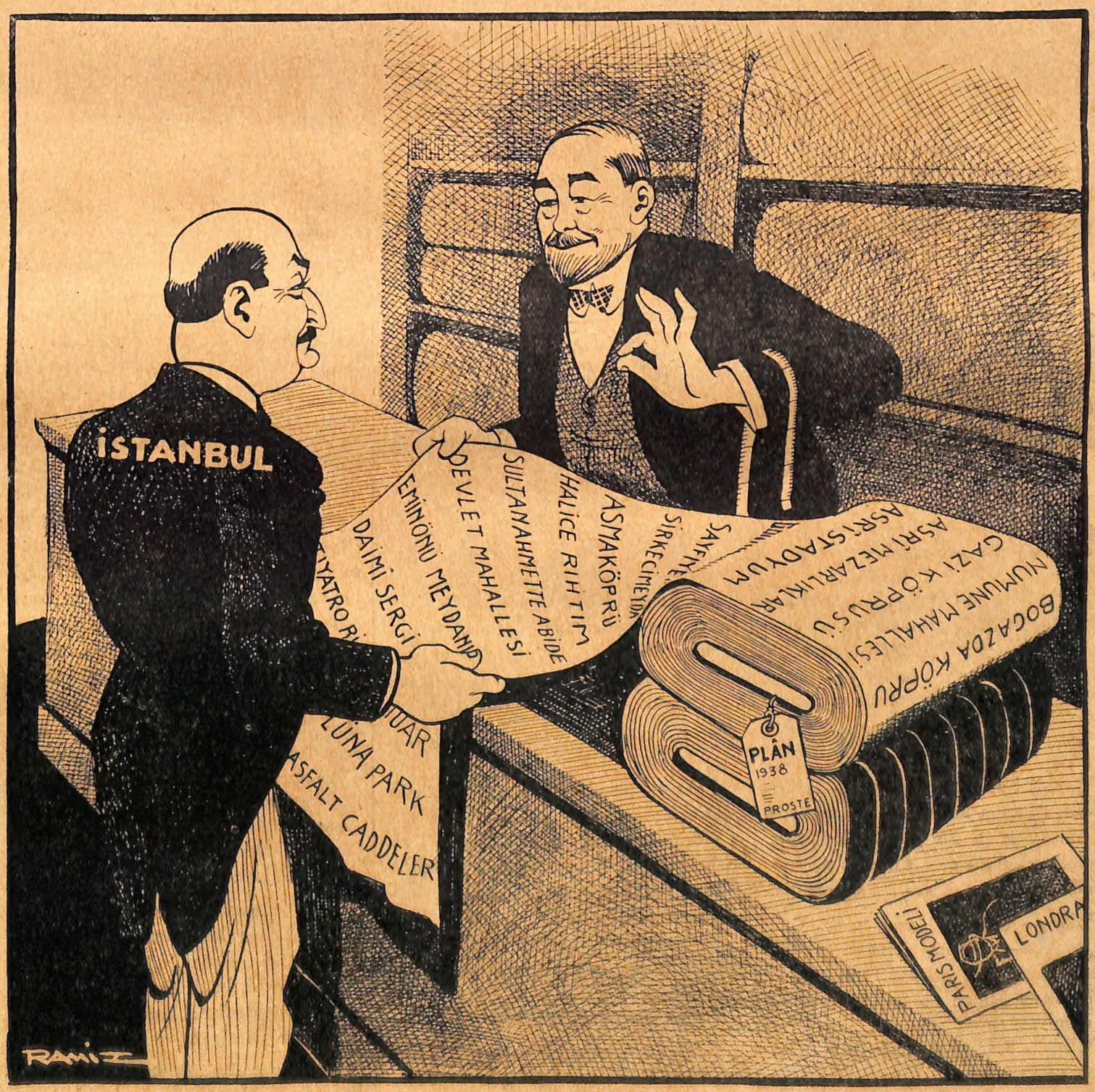

BELEDİYE BONOLAR ÇIKARARAK İSTANBULUN İMARINA BAŞLIYOR:

İstanbul — Terzi başı, kumaşınızı beğendim, ölçümü alıp hemen işe başlayınız... Dikkat edin şık ve modern olacak..
Prost — Muameleniz peşin mi olacak, taksitle mi?...
İstanbul — Peşin ne demek? Modern dedik ya!...

YAŞARDAN SONRA TEKİRDAĞLIYA VE ÇOBAN MEHMEDE DE EV ALINACAK:

Hasta — Merak edilecek bir şey değil, güreşe başladım da...

Ziyaretçi — Bu yaştan sonra mı?..

Hasta — Ne yaparsın birader... Pehlivanların hepsine birer birer ev alıyorlar!...

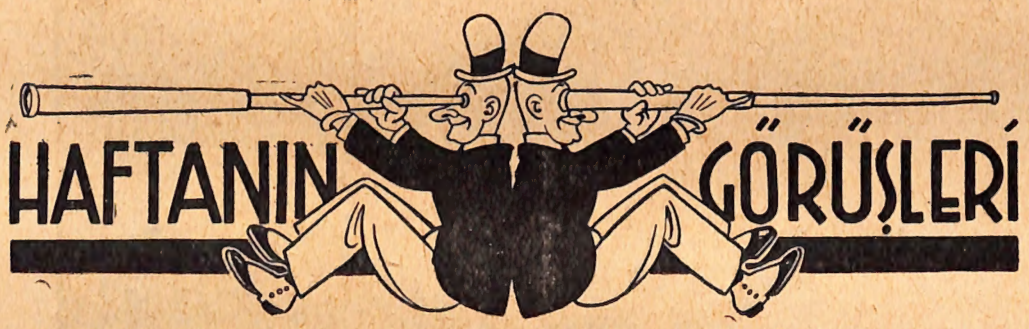

ÇOCUK VE SİNEMA

Çocukların on beş yaşlarını tamamlayıp on altıya girmelerinden evvel sinemaya gitmelerinin yasak edilmesine dair Kamutaya bir kanun teklif edilmiştir. İstanbul vilâyeti çocuk tiyatrosu gibi çocuk sinemaları tesisine de teşebbüs ederek bu ihtiyacı giderecektir.

— Gazeteler —

AŞAĞIKİ muhavere, yukarda bahsedilen kanun kabul edildiği taktirde, bir, iki ay sonra bir sinema kapısında bir polis memuru ile on iki, on üç yaşlarında bir kopil arasında geçecektir.

Polis — (Çocuğa) eller aşağı...

Çocuk — (Sinema gişesine uzattığı bilet parasını geri çekerek) Ne oluyoruz? Arsen Lüpen ile Şarlok Holmes mi oynuyoruz?

Polis — Soldan geri... İstikamet sokak... Marş marş...

Çocuk — (Kendi kendine) Beni çocuk diye ayırlarlar da sonra neden kendileri çocuk gibi konuşurlar?

Polis — Kendi kendine neler söylüyorsun bakayım?...

Çocuk — Hiç, sanki diyorum ki, mektep yok... Vakit erken... Babamın verdiği para ile sinemaya girmeme neden karışıyorsunuz?

Polis — Senin iyiliğin için... On altı yaşına girmeden evvel ahlâksızlık öğrenmiyesin diye...

Çocuk — Ne ahlâksızlığı?

Polis — Çoook... Meselâ bir takım erkek ve kadınların seviştiğini görüyorsun... Vaktinden evvel yüzün gözün açılıyor...

Çocuk — (Gülerek) İlâhi bay polis... Ben sokakta gezme yerlerinde, parklarda, evlerde ona göre neler görüp öğreniyorum... Hattâ mektepler de bile... Yüzlerce, binlerce çeşit çocuğun toplandığı yerlerde her çocuk gördüğü, öğrendiği fenalıklardan, yahut fena kelimelerden bir tekini ötekilere söylese, ne yekûn tutacağını hesap ettin mi? Biz kış çiçekleri gibi camekânlı, sobalı yerlerde büyümüyoruz; hayatın tâ ortasında, içerisinde yetişiyoruz... Bu sade bizde değil, her yerde böyledir ve çok şükür ki, böyledir... Fenalık ile iyilik her yerde daima bir aradadır, karışıktır... Kötülük öğrenmesin diye kapalı büyütülen bazı çocukların ne hayat cahili hımbıl ve salaklar olarak yetiştiğini hiç görmedin mi? Böylelerinin sonra karşılaşacakları fenalıklara karşı nekadar aşısız, sigortasız, müdafaasız olacaklarını hiç düşünmedin mi? Seller, çağlıyanlar gibi akan bir memleket hayatının içinde birkaç sinema kapısı kapamakla bir iş yapılacağına inanmaktaki çocukluğu farkedemiyor musun?

Bana sinema kapısını kapamakla beni koruduğunu zannetmek neye benzer bilir misin? Üşüdüğüm zaman çıplak vücudüme bir balık ağı örterek: «Üzun etme, seni soğuktan korudum. Sıcak sıcak otur» demiye...

— Haydi ukalâlık etme... Senin böyle şeylere aklın ermez... Açıl bakalım şuradan...

— Açıl demek kolay ama, söyle

nereye gideceğim. Elbet ben de eğlence isterim... Sokakta habre top, koşmaca, köşe kapmaca, hırsız polisi mi oynıyayım? Dövüşen ve sövüşenleri dinlemekle mi eğleneyim? Sıkıntımdan mahalle çocuklarile kavga mı edeyim? Viranelerde ceviz ve dızdız mı oynıyayım?

Mademki sinema gibi iki fena tarafına mukabil muhakkak iki yüz güzel ve iyi tarafı olan bir eğlencenin kapısını yüzüme kapıyorsun. Mademki dedem ve babamın sinemanın icadından evvelki renksiz, ruhsuz, zekâsız ve bedbaht çocukluk hayatını bana da - hiç sebep yokken - yaşatmak istiyorsun, o halde söyle nereye gideyim?

Annem biraz evvel sinemaya girdi, kardeşlerim büyük... Onların başka eğlenceleri var... Ben ki, şimdilik sokaktayım.... Söyle nereye gideyim...

— Belediyenin çocuk tiyatrosunu gözün görmüyor mu?

— Ah onu sen bir kere görsen... On yaşını aşmış tek çocuk görebilir misin ki, bu çocuk dilini bilmeden çocuk ağzile sözüm ona çocuk taklidi yapan büyük artistlerin masumane fanteziyesinde büyük oyunların tadını bulabilsin...

— Belediye seni alâkadar edecek tarzda çocuk sinemaları yapacağını teahhüt ediyor...

— Ne ile... Hangi vasıta ile... Ortada ötedenberi çocuk sineması diye bir kocaman lâkırdı vardır... Fakat acaba bu dünyanın neresindedir? Çocukları münhasıran kendilerine mahsus bir sinemada yetiştirmeyi düşünmüş safdil Avrupalılar yok değildir... Fakat şimdiye kadar böyle bir şey, bir repertuvar dünyanın hiç bir tarafında meydana gelmiş midir? Gelmiş olsa bile bunun bize nakli nedemektir? Siz ki, bize çocuk diyorsunuz Allah aşkınıza çocuk gibi konuşmayın... Çocuk nasıl bebeklikten sonra büyüklerin sofrasına oturur, onların yemeklerinden kendi yiyebileceğini, hazmedebileceğini alır yerse, sanat eserleri için de böyledir. Meselâ çocuk şarkısı diye de bir takım şarkılar vardır... Fakat münhasıran bunları dinliyerek çocukluğunu geçirmiş ve sonra da müzikte ehliyet göstermiş tek kişi işittiniz mi?

İstanbul belediyesi böyle bir şey hazırlıyacağını taahhüt ediyorsa, müsaadesile söyliyeyim, işin ne olduğunu bile daha bilmiyor.. Belediye bizi düşüneceği yerde şu sokakları, süprüntüleri, sinekleri düşünse, çocukların içeceği su ve sütün temizliğine himmet etse daha iyi olmaz mı?

— A yumurcak bu ne sabırsızlık! Patlamadın ya, on altı yaşına girdikten sonra istediğin yere gidersin.

— Heyhat bay polis. Sen on altı yaşın ne olduğunu çoktan unutmuşa benziyorsun. On altı yaşında insan hemen hemen gençtir. O yaşa kadar kımıldanmamış, zekâ ve ruhu bütün yokluklara mukabil sinemadaki velev ki, çok ileri olmıyan sanatın hava ve heyecanile yeşermemiş bir gençten o yaştan sonra ne beklersin?

Memlekette mektepsiz, yoksul, ayağı çıplak, başı kabak, aç, sefil, hasta kaç milyon çocuk bulunduğunu pekâlâ bilirsin... Allah aşkına sen onlarla meşgul ol... Bizi rahat bırak...

Yani görğüsüz, hantal ve hareketsiz olacağımıza - bütün dünyanın çocuklarile beraber - ahlâksız olalım.

KARİKATÜR

İSTANBUL BORSASI ANKARAYA GİDİYOR:

Mişon — Şu İstanbul ne eylencesiz bir yer oldu deyil mi Salamon?...
Salamon — Evet, bir Borsa oyunu vardi, o da yitti!...

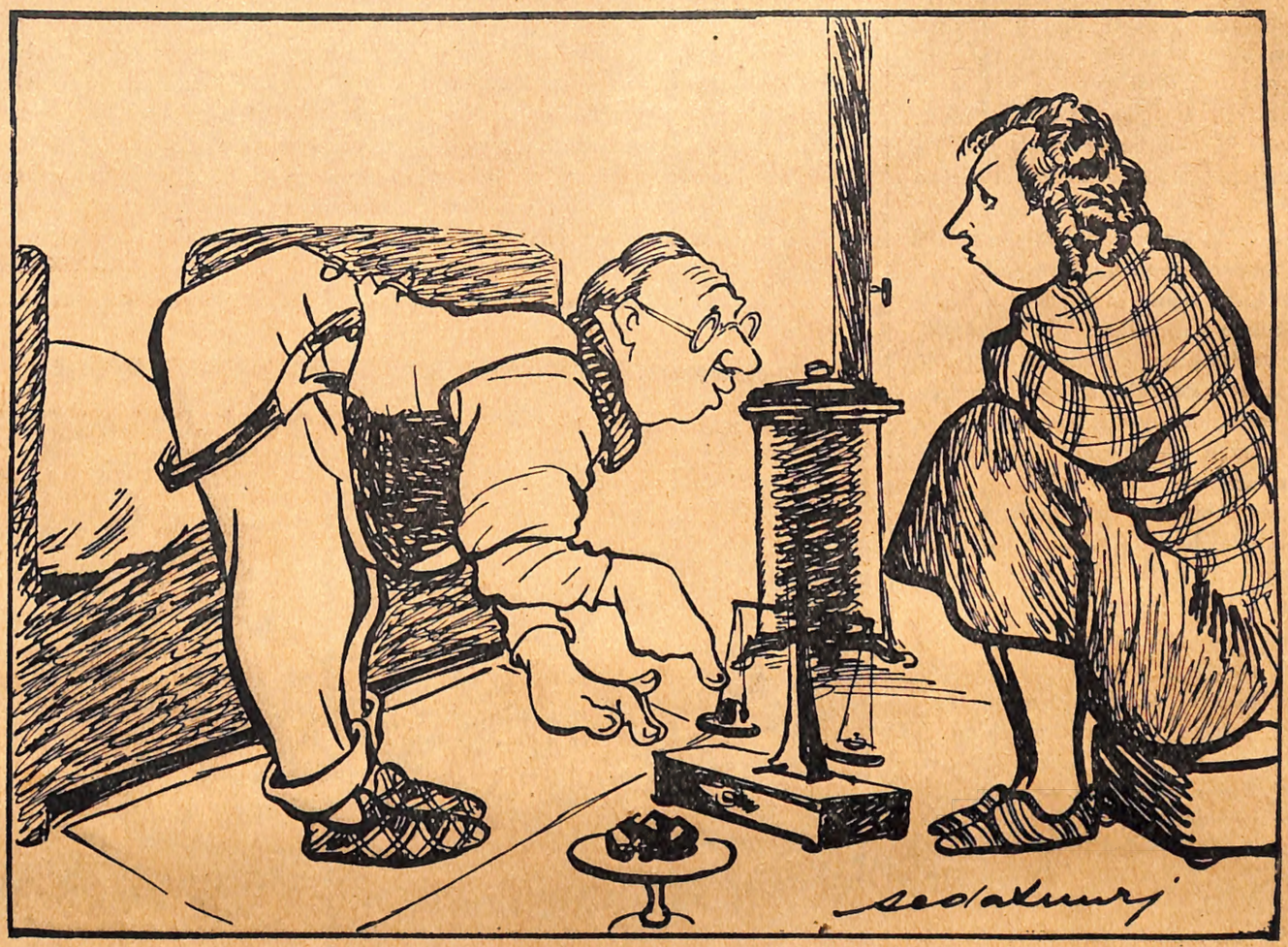

İBADULLAH KİLOSU ÜÇ BUÇUK:

— Havyar mı aldın, neye böyle dikkatle tartıyorsun?...
— Karıcığım anlıyamadın mı? Bir miktar antrasit alabildim de, idareli gidelim diye sobaya tartı ile koyuyorum!..

DELİ GÖNÜL

Fırtınalı denizde gönlüm tıpkı bir saldı,
Çektim nekadar çile!..
Derdim ona baktıkça: Artık ömrün kısaldı,
Varamazsın sahile!..
Sonunda kendisini yine engine saldı:
Yok bir tasası bile
Yalpalıyor, yüzüyor!...
Gönlüm beni üzüyor!..

★

Benim gönlüm eskiden bir kurumuş fidandı:
Ne çiçek var, ne yaprak!..
Ona kumral, sarışın, esmer kurtlar dadandı,
Yaktı binlerce dudak!..
Bir güzelin elile bu yıl fakat budandı:
Saldı baştan dal, budak!..
Yeniden gönül verdim,
Hem de murada erdim!...

Benim gönlüm benzerdi zavallı bir tazıya,
Çelimsizdi eskiden!..
Şimdi küheylân oldu, aldı gemi azıya,
Var mı ileri giden!..
Ben kendimi bıraktım alnımdaki yazıya:
Yüreğim bu sevgiden
Hep delik, deşik olsun,
Kollarım beşik olsun!..

★

Kollarım beşik olsun bu güzele, ki henüz,
On sekiz yoktur yaşı!..
Kalbe ferahlık veren ayın on dördü bir yüz:
Yamandır gözü, kaşı!..
Türkmen kızları gibi, daha bu yaşta gürbüz:
Sıksa eritir taşı!..
Bu kızın gücü bitmez,
Beni nasıl eritmez!..

★

Necdet Rüştü

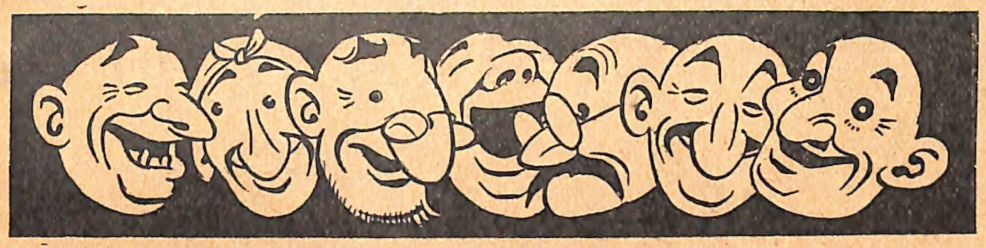

PRENSİP MESELESİ

ÖZÜ sözü doğru bir idare adamı idi. Biraz kaba ve tok konuşurdu. Fakat kalbinin temizliğini bildikleri için kimse bundan incinmezdi.

Birçok sene uğraşmalardan sonra nihayet vali olmuştu. Allah daha yüksek makamlar nasip etsin, kimse bunu ona çok görecek değildi. Ötedenberi ihtişam ve debdebeden hoşlanmazdı. Vali olduktan sonra da tabiî bu huyunu değiştirecek değildi.

Bir gün kazalardan birini teftişe gitmişti. Büyük bir kalabalığın kendisini istikbale geldiğini gördü ve kaymakama ilk sözü: «Bukadar kişiyi önüne katıp geleceğine vazifenin başında oturup işinle uğraşsan daha iyi olmaz mıydı?» oldu.

O akşam belediye reisi büyük misafir şerefine elli kişilik mükellef bir ziyafet hazırlamıştı.

Vali buna da kızdı. Bir aralık bakkaldan öteberi aldırıp odasında yemeyi ve bu ziyafete gitmemeyi düşündü. Fakat bu hareket, vilâyette pek dedikodulu bir rezalet meydana getireceği için cesaret edemedi.

Vali ziyafete gitmeden evvel uzun uzun düşündükten sonra bir çare keşfetti: Adam sen de! Mademki el sofrasında el kesesinden karın doyurmayı âmirlik şanına uygun bulmuyordu. O takdirde lokantaya gitmiş gibi, yediği yemeğin parasını verir, işin içinden çıkardı.

Ziyafet son derece mükellefti. Vali önüne konan her tabağı gözile ölçüp biçiyor, en lüks lokanta tarifesi üzerinden fiatlendirerek zihnine kaydediyordu.

Çalğılar çalındı, nutuklar verildi ve ziyafet nihayete erdi.

Valinin hesabı hazırdı. Son derece boğazlı olmasına rağmen nihayet iki, iki buçuk liralık yemek yemişti. Çalğı ve çiçek masraflarından hissesine düşen para da herhalde bir lirayı geçmezdi. Şu halde belediye reisinin eline beş lira toka etti mi, hesap tamam olurdu.

Vali belediye reisini bir odaya çağırdı:

— Bak buraya arkadaş, dedi, ben öyle ziyafet falan kabul eden memurlardan değilim. Ancak mademki emrivaki yaptın. Nimeti geri çevirmek olmaz. Karnımızı doyurduk çok şükür. Ancak bu yemeğin bana helâl olması için parasını vermiye mecburum.

Belediye reisi şaşırdı:

— Nasıl olur efendimiz, dedi, bir çorbamızı kabul etmezseniz mahzun oluruz.

— Ne çorbası birader! Sen dünyanın masrafını etmişsin. Ben böyle şey kabul etmem. Memuriyeti suiistimal olur. Bu yaşa kadar benim kursağıma kıl kadar el malı girmemiştir. Öyle şey

Fino — Zavallı delikanlı, sadakatinden bahsediyor, yakında bana arkadaş geliyor demektir!...

ÇARPANLAR ve

Tayyare çarpması... Yankesici çarpması... Tramvay çarpması...

olmaz efendim. Ne sakala minnet, ne bıyığa! Sen şu beş lirayı al da, helâllasalım.

Belediye reisi şaşkın şaşkın bakıyordu. Vali parayı zorla onun avucuna koydu:

— Hadi nazlanma canım, dedi, benim prensipim bu...

Reis kızardı, bozardı, kaşlarını çattı, sonra gülümsiyerek dedi ki:

— Demek naçiz ikramımızı kabul etmiyorsunuz... Olabilir... Mademki prensip meselesi diyorsunuz âlâ... Vereceğiniz parayı kabule mecburum.... Ancak zannederim ki, hesapta bir yanlışlık var... Bir yemeğin parası bukadar değildir...

Vali güldü:

— Hele şu söylediğin şeye bak, dedi, lokmalarımızı da hesap edecek değildik ya... Gerçi buralar ucuzluktur.. Yediğimiz, içtiğimiz beş lira tutmaz ama ziyanı yok... Para yabancıya gitmiyor ya,...

Reis tekrar güldü, hürmetkâr bir tavırla:

— Affedersiniz, onu demek istemiyorum, dedi, şerefi âlinize tertip edilmiş bir ziyafet var ortada... Bunun için sarfedilen para yüz elli liradır. Bütün diğer davetliler nam ve hesabı âlinize yeyip içmişlerdir.... Teslim buyurursunuz ki, yemeği yalnız tenavül buyurmadınız... Ziyafetimizi kabul buyurduğunuz takdirde mesele yoktu. Fakat kabul buyurmadınız o halde masarifin hepsini, yani yüz elli lirayı tediyeye mecburiyet bulunduğunu zannederim.

Vali kızardı ve düşündü. Reisin sözü doğru idi. Ziyafeti kabul etmezse yüz elli lirayı vermiye mecburdu. A birader! Derecesi ne olursa olsun memur bir adam bukadar parayı nasıl gözden çıkarabilir.

Vali nihayet gülümsedi:

— Bir iştir olmuş.., Dedi, ziyafeti kabul edelim bari... Yalnız haberiniz olsun, bundan sonra bir acı kahve bile ikram ederseniz kabul etmem. Durup dururken insanın prensipi pozdurulur mu?

Şukuşu

Işin doğrusu

Sevimli mebusumuz Besim Atalay, dairei intihabiyesinde geziyordu. Küfelere elma dolduran bir vatandaşa yaklaşıp sordu:

— Arkadaş, bu nedir? Elmaların iyisini alta, kötülerini üstüne koyuyorsun, halbuki gösterişli olsun diye iyilerini üste koymak daha iyi olmaz mı?

— Olmaz bayım, şehirde müşteriler kendilerini aldatmıyalım diye hep küfelerin diplerini muayene ediyorlar.

Evvelce öylemiş

Muktedir profesörümüz doktor Muzaffer Esat bir pazar günü Erenköyüne gitmişti. Kırlarda dolaşırken bir köylüye rasladı ve sordu:

— Şurada gördüğüm sığır eti senin mi hemşeri?

Köylü şaşırarak cevap verdi:

— Nasıl sığır eti bayım, orada benim tosun gibi bir öküzüm otluyor.

— Evvelce öylemiştir ama, şimdi üzerinden şimendifer geçti.

ÇARPILANLAR!.

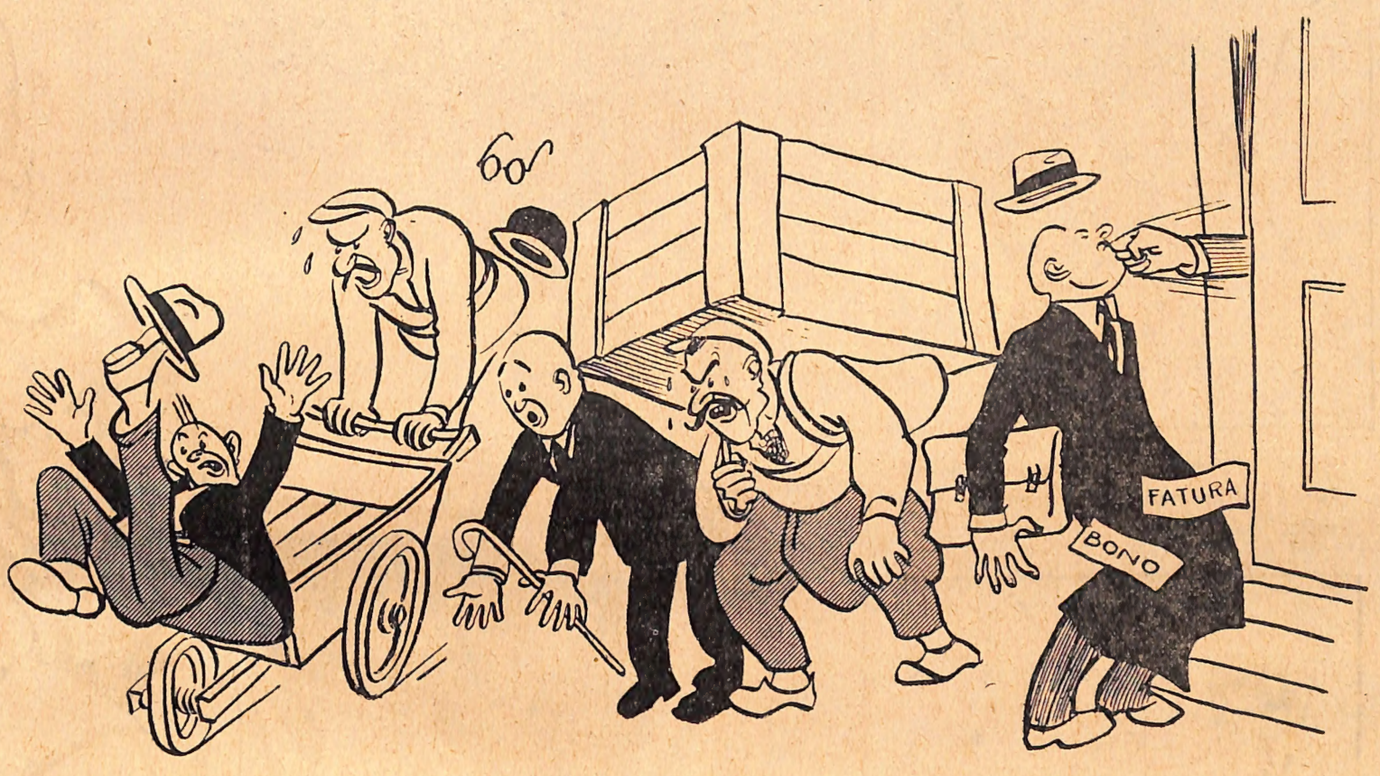

Hamal çarpması (Şimdi).. Hamal çarpması (Eskiden).. Borçlu çarpması...

Merak etmemeli!.

Ahmet Cevat, olur olmaz şeylere merak eder. Bir gün gazetelerden birinde şöyle bir ilân gördü:

«Ayın kaçı olduğunu takvimsiz bilmek istersenız bana müracaat edin. Yeni keşfettiğim bu usulü öğrenmek istiyenler aşağıdaki adrese bir mektup içinde beş kuruşluk pul göndermelidir.

Üstat merakını hal için içine beş kuruş koyarak bir mektup gönderdi. İşte aldığı cevap:

«İki gün evvelki tarihi bulup üstüne iki adedini zammetli, bugünün tarihi çıkar.»

NEDEN DOKTOR OLMUŞ

İki sokak çocuğu hem yürüyorlar, hem de tabelâları okuyorlardı.

— Doktor: Keramet İçgören, boğaz, burun, kulak, göz, mütahassısı.

— Tevekkeli değil, adam bukadar illete tutulduktan sonra doktor olmasın da ne halt etsin.

İnsaflı Doktor

(M..) geçenlerde sancılandı, üç gün yatağında kıvrandı. Doktor (S..) bu üç gün içinde üç defa onu tedaviye gelmiş. morfin şırıngaları, lâpalar, şuruplar vesaire ile ağrıları dindirmişti.

(M..) iyileşip yatağından kalkınca, doktor ona «Geçmiş olsun» dedi ve vizitelerini bekledi.

(M...) sordu:

— Size ne borcumuz oldu doktor?

— Ehemmiyetli bir şey değil, dokuz lira...

(M...) kaşlarını çattı:

— Pazarlık etmediğimize kabahat mi ettik? Bu zamanda dokuz lira ne bu? Amma insafsızlık...

Doktor (S...) kızdı:

— Karnının açılması, kör barsağın çıkarılması lâzım diye üç yüz liradan kapıyı açıp yüz elliye sulh olsaydım daha mı insaflı olurdu?

Hesap meselesi

Halil Lûtfi - Allah selâmet versin - biraz hesabîdir. Geçenlerde gazeteye bir hademe alacaktı. Delikanlıyı karşısına dikerek:

— Evlâdım, dedi, bir arada kardeş gibi çalışır, mesudane yaşarız.

— Eksik olmayın!

— Fakat sana kışın ayda on lira aylık vereceğim, yazın yedi buçuk lira.

— Aman efendim bu fark nereden çıkıyor?

— Yazın kimse pardesü giymez, pardesü tutmak işi yoktur. Tabiî ona mukabil ücret azalır.

NEDEN BEĞENMEMİŞLER:

Şehir tiyatrosunun hiç bir piyesini kaçırmazlar, hem de locadan seyrederlerdi. Ahbapları bir gün sordular:

— Son piyesi beğendiniz mi?

— Hiç beğenmedik. İki tane perde arası vardı Etrafa bile bakamadık...

EŞYALAR..

Rakı — Yahu peşime neden takıldın?..
Bıçak — İmanım, sen nerede ben orada!...

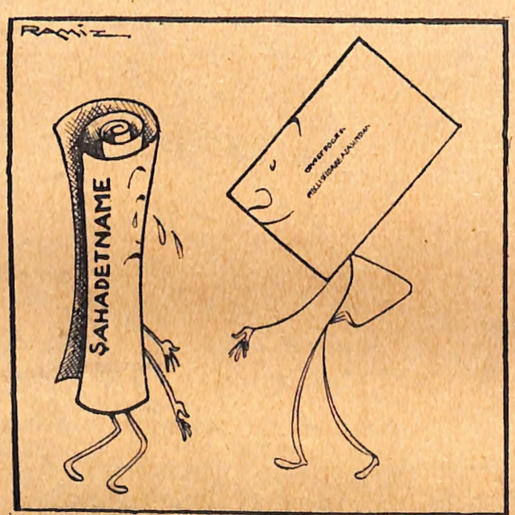

Şahadetname — Gençliğimi feda ettim, yüzüme bakan bile yok...
Tavsiye — Şimdi itibar kartlara yavrum!...

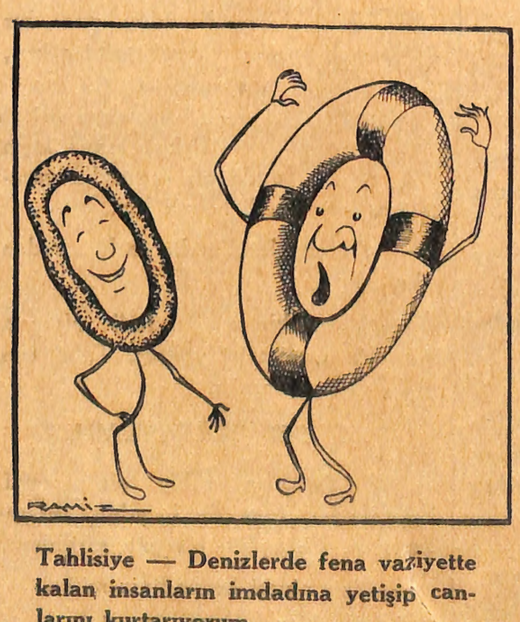

Tahlisiye — Denizlerde fena vaziyette kalan insanların imdadına yetişip canlarını kurtarıyorum...
Simit — Ben de Babıâli caddesinde ayni işi yapıyorum!...

Erkek — Sevgilim, sen benim için öyle bir kıymet, öyle büyük bir servetsin ki,

MEKTEP

İlim öğrenmek için kızla kızan okurlar,
Hesap, cebir, hendese, kimya, lisan okurlar...

Bu dersleri bitirip alırlar diplomayı,
Fakat hayat ilmini yeni baştan okurlar.

Hesabı şaşırırlar ilk aylığı alınca,
Şeşleri beş görerek kârı ziyan okurlar.

Evlenip de girerler aile hayatına,
Cebrin ne olduğunu ayan beyan okurlar.

İstanbul yollarının h
Mühendise, mimara

Bu karışık yağlara k
Yağcılar kimya de

Yolda yürümesini şa
Bilmediğim bir dille

Faydası olmayınca a
Bukadar ilmi niçin

KONUŞUYOR.

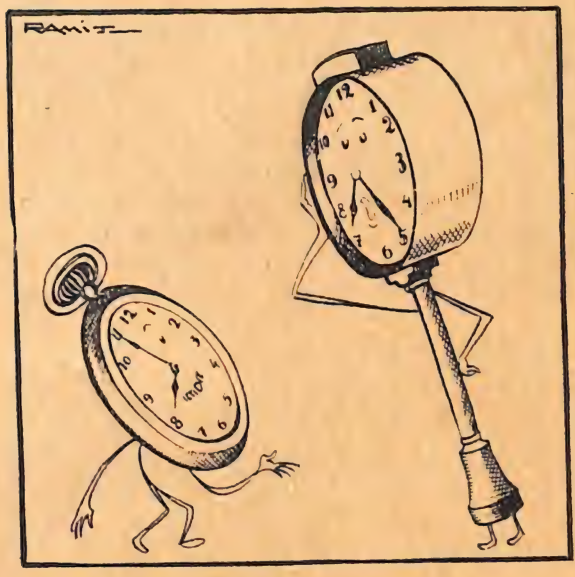

Meydan saati — Ben umumî yerlerde çalışıyorum...
Cep saati — Söylemiye hacet yok, yanlış gidişinden belli!...

Makara, iğne — Mütemadiyen kaçıyorsun, bizi tanımaz oldun...
Kadın çorabı — Şimdi herkes gibi ben de yeniliğe taraftarım!...

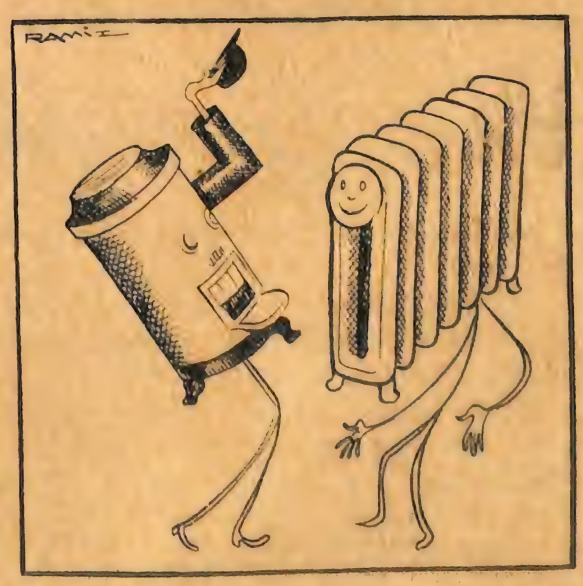

Ev sobası — Maşallah, hiç ihtiyarlamıyorsun...
Kalorifer — Tabiî, apartmanda çalışıyorum, ayda yılda bir yakıyorlar!...

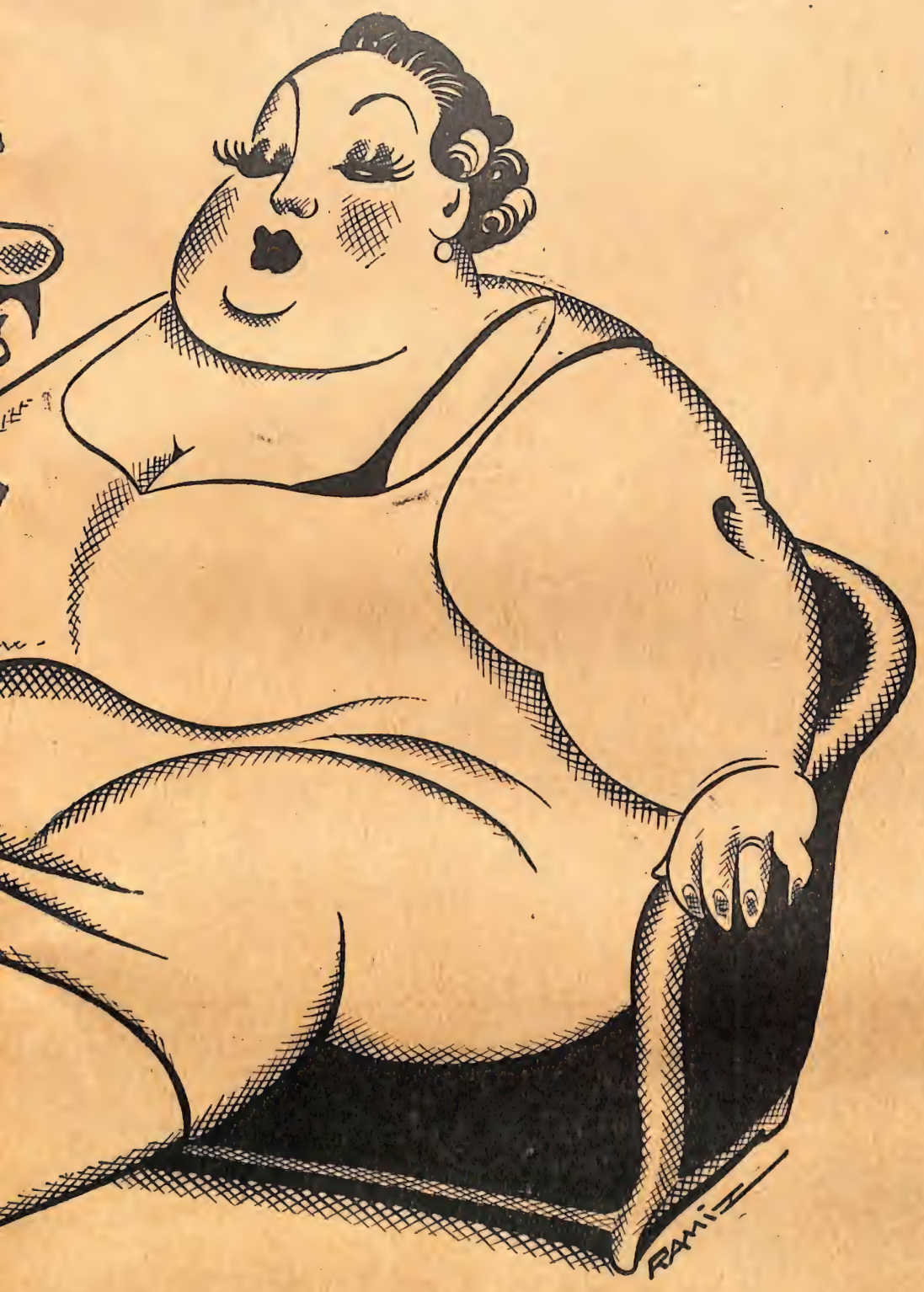

hiç bir şey gözümden düşüremez... Hattâ et fiatının ucuzlaması bile!...

E HAYAT

esesi önünde,
en destan okurlar.

kimya ne yapsın?
ya falan okurlar.

cak olursa,
ör, vatman, okurlar!

na yeryüzünde,
zaman okurlar?

Bugün miras yemiyen zamane çacukları,
Babaların ruhuna sanma kuran okurlar!

Yeni şiri Nurullah Ataç'tan gayri herkes,
Okurken zanneder ki, saçma sapan okurlar!

İki ayrı cihanın gazetesi sanırlar,
Onlar ki, Cümhuriyet yanında Tan okurlar!

Sende varken bu diller korkma, ey Çamdeviren,
Senin yazdıklarını pek çok insan okurlar!...

Çamdeviren

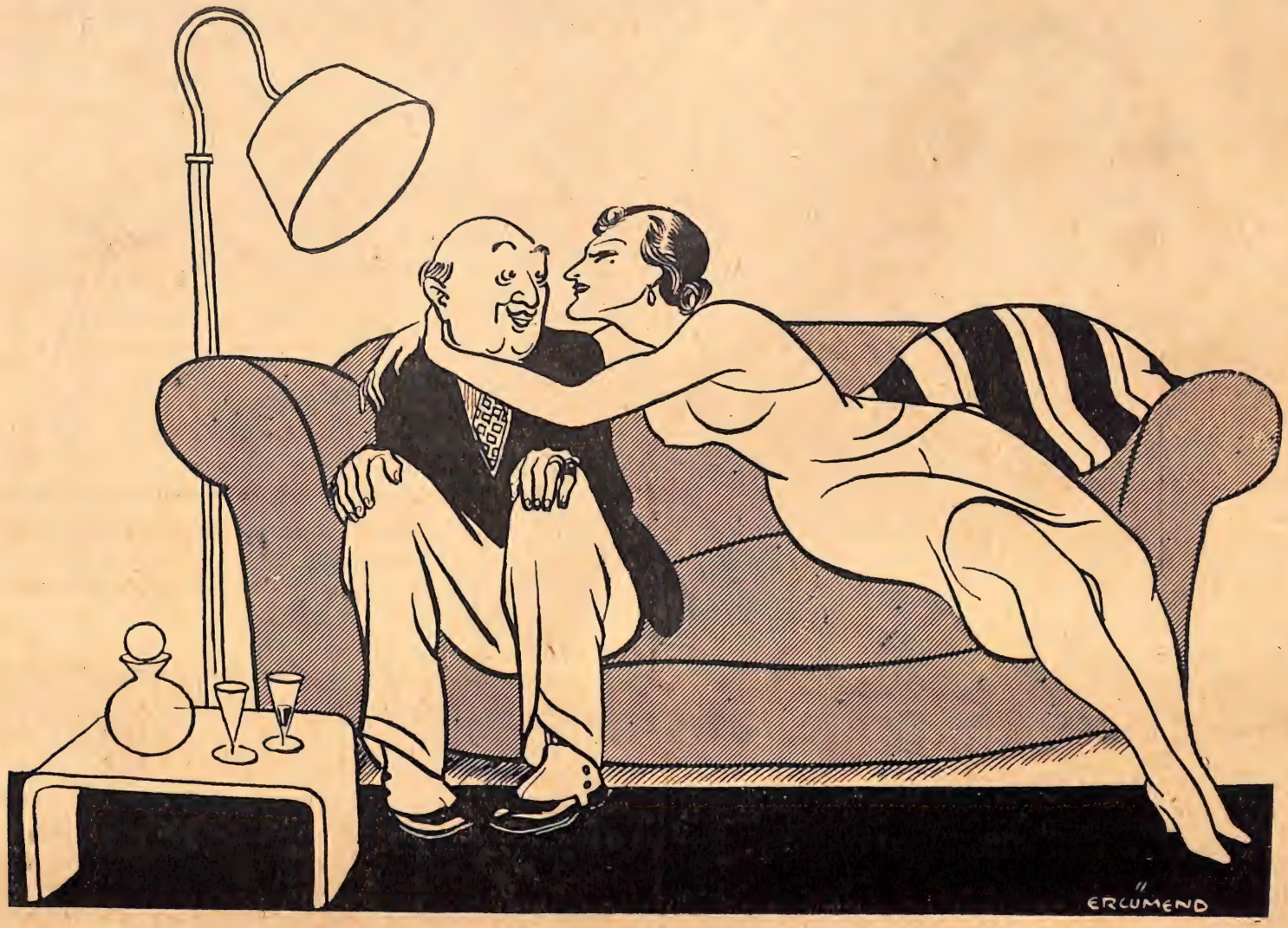

İhtiyar çapkın — Beni nekadar seviyorsun güzelim?..

Kadın — Bir kürk manto aldıracak kadar!...

Sinema Mecmuası

— Üstadım, bu yakınlarda pek işin yok mu?

— Yok üstadım.

— Şu halde senden bir şey rica edeceğim üstadım.

— Et bakalım üstadım, et bekalım.

— Ankaraya gitmek mecburiyetindeyim.

— Yolun açık alsun.

— Eyvallah... Fakat malûm ya bizim mecmua burada kalacak!..

— Olabilir!

— İşim belki uzar, bir iki haftayı boylar. Sinema mecmuasının adı büyük. Dostlar mühim bir kâr bırakıyor sanırlar ama, kulak verme. Tek başımıza çalışıyoruz, Alâküllehal geçiniyoruz. Mademki işin yok, iki hafta kadar sen idare et. Bu yorgunluğuna karşı münasip bir şey veririm.

— Hay, hay!

— Hem mühim bir iş değil, Sinemalar zaten klişeleri gönderiyorlar. Resim altları hazırdır. Gelen mektuplara cevap verirsin. Artistlerin hayatına dair bazı fıkralar yazarsın. Filimlerin hulâsalarını çıkarırsın. Yürür gider. Buna mukabil sana nüsha başına on papel veririm. İşte peşin peşin, yirmi lira. Ben yarın hareket ediyorum. İdarehanenin yerini biliyorsun ya. Şu anahtarla kapıyı açar koltuğa kurulursun. Sen sade yazılara bakacaksın, kâğıt hesabını, matbaa meselesini ben hallederim. Aman sana güveniyorum ha... İhmal edersen beni şap gibi yakar kül edersin.

— Merak etme, iş hususunda ciddî adamımdır.

Ahbabım bu sözüm üzerine sükûnet buldu. Elimi kuvvetli kuvvetli sıkarak, savuştu.

Bir yıldır devamlı bir iş bulamamış, yirmi lirayı değil, iki papeli yanyana görememiştim. Bir lokantaya daldım. Tıka basa karnımı doyurdum. Akşamdan başlamak şartile bir temiz kafayı tütsüledim. Ertesi sabah saat on bire doğru idarehaneye postu serdim. Masanın başına kuruldum. Arkadaş, Allah razı olsun mecmuanın plânını yapmış. Resimlerin nereye koyulacağını göstermiş, hattâ daha ileri giderek «Bizimki acemilik çekmesin» diye yazıların başlıklarını da sıralamış. Bana sade resim altlarile aralıktaki boş yerleri şişirmek kalmış.

İlk sayfada haftanın filim tenkitleri

diye bir serlevha gördüm. Eh, tenkitten kolay ne var. Başladım yazmıya:

«Felek sinemasında bu hafta oynıyan «Ay başı» isimli komik filime ben filim mi derim. Hey gidi eski zamanlardaki filimler hey! Maks Linder vardı, Zigoto vardı, Harold Loit vardı. Adamı gülmekten çatlatırlardı. Şimdikiler kepazelik.»

«Roayal sinemasında «Kaçan kurtulur» diye bir facia gösteriliyor. Filhakika yiğitliğin on şartı vardır, dokuzu kaçmak, biri hiç görünmemektir ama, sinemada buna ne lüzum var, anlıyamadım. Aslanlar sahte, haydutlar sahte, tabancalar, tayyareler, uçurumlar, sahte olduktan sonra kurtulmak için kaçmaktan gayri çare bulamayıp seyircilerin heyecanına ket vurmak neden icap ediyor, beğenmedim.»

«Ak sinemada «Vahşîlerin alayı» adında bir macera filimi var. Bu vahşîlerden de bıktık usandık. Bari vahşiye benzeseler içerim yanmaz. Suratı boyanmış beyaz herifleri vahşi niyetine hangi budala seyirci yutar.»

«Gök sinemada «Beş canlı adam» oynuyor. Adamın kedi canlısı, yedi canlısı duyulmuştu ama, beş canlısı işidilmemişti. Ne saçma şey olduğu adından belli. Yapanın da, oynıyanın da, oynatanın da, seyredenin de ervahına yuf olsun.»

Bu filimlere mahsus resimler de vardı. Altlarını münasip şekilde donattım. İki sayfa doldu. Üçüncü sayfada «Son havadisler» diye serlevha var. Vay canıma, sinema mecmuası falan ama, demek siyasetten de dem vuruyor. Ne ise bu cihet daha kolay. Hemen başladım:

İspanya harbi:

Âsiler her nekadar zafer sakızı çiğniyorlarsa da, Truel'de hapı yutmuşlardır.

Çin meselesi:

Çok fena gidiyor: Japonlar ilerliyorlar. İngilizlerle Amerikalılar şaşırdı. Mesele «Çang-kay-şek» in dayanmasında kalıyor. Pu-Hu-Çung, ile Si-Ka-Pung arasında harp şiddetlendi. Çu-Çu-Vang-Vang limanı düştü. Bora-Çat-Çing kasabası işgal edildi.

Romanya işi:

Yahudi düşmanlığı aldı yürüdü. Almanlar «Aman bu işte de yaya kalıyoruz» diye korkarak bütün müsevileri topyekûn baltadan geçirmeyi düşünüyorlar.»

İlâh...

Bir sayfa da böyle geçti. Birkaç resim koyulacakmış. Greta Garbo denilen suratsız kadının altına: «Surata bak da süngüye davran», Klark kaybl denilen herifin altına «Şu meşe odununun neresi güzel», Moris Şövalye'nin altına da «Frenk soytarısı dudağını ne demiye böyle çarpıtmış» diye yazdım.

Sıra sinema haberlerine geldi. Bu da kolaydı. Marlen Ditrih'i Emil Yaniks'le evlendirdim. Şirley Tampel'i üçüncü kocasından boşattım. Hanri Bor'un yirmi yaşına girmesi münasebetile evlenmiye karar verdiğini haber verdim. Duğlas Fayr Banks denilen çocuğu haydutlar tarafından dağa kaldırttım.

Sonra okuyucu mektuplarını önüme çektim.

Birisi «Sefiller filiminin kahramanı kimdir?» diye soruyordu. Şöyle cevap verdim. «Vallahi o filimi biz de görmedik, kahramanını bilemiyoruz. Bir erbabına sorup öğrenirsek, haber veririz.»

Bir başkası: «Greta Garbo kaç yaşında?» diye sual ediyordu. «A evlâdım, yaşını ne yapacaksın, evlenmiye talip olmıyacağın hatunun yaşından sana ne?»

Bir diğeri, Şarl Buaye'nin kirpiklerini merak etmiş «Takma mı, değil mi? Aman bildirin» diyordu. Bu münasebetsiz suali de «Senin ne üstüne vazife, ister takma olsun, ister olmasın.» diye karşıladım.

Dördüncü mektupta: «Ben sinema artisti olmak istiyorum. Ahbaplarım, bu işe dehşetli istidadım olduğunu söylüyorlar, ne halt edeyim?» diye dert yanıyor, bir de resim gönderiyordu.. «Sakın ha kızım, yollarda sürünür, sersefil olursun! Burası neresi, Holivüt nerde. Davulun sesi uzaktan hoş görünür. Hem resmine baktım da söyliyorum, gönlün kırılmasın, sen o gebeş suratla artist değil, daktilo bile olamazsın.» dedim.

Sinema mecmuasını çıkarmak, daha doğrusu on altı sayfayı doldurmak ya hiç güç değilmiş, yahut da ben çok fe-

EN MÜKEMMEL ÇARE

Aka Gündüz bir ahbabını ziyarete gitti. Ev hali bu ya, ahbabın refikai hayatı hiddetli idi. Aka'nın huzurunda zavallının namusunu yıktı eline verdi. Hatun bir aralık dışarı çıkınca ahbabı Aka'ya:

— Kusura bakma, dedi, haricen şirret gibi görünür ama, içi çok temizdir, yumuşaktır, iyidir.

Aka gayri ihtiyari cevap verdi:

— Şu halde ne duruyorsun azizim, içini dışına çevirsene...

rasetli adamım. Tam işin kolayını alıp kendimi yazıya verdiğim zaman sermürettip «Sayfalar tamam oldu» diye müjde verdi. Rahat bir nefes alarak çıktım gittim.

Üç gün sonra mecmuanın sahibi beni kahvehanede yakaladı. Karşı karşıya gelince sevinçten mi nedir? Nutku tutuldu. O kekelerken ben:

— Nasıl, dedim, çıkardığım mecmuayı beğendin mi? Yamanımdır yaman, hangi işe yapışsam koparırım. Fakat bu geri memleket bendeki cevheri sezemiyor da boşta geziyorum.

Karşımdaki:

— Allah belânı versin, diye kükredi, Alah belânı versin, beni mahvettin. Mecmuayı Ankarada görünce buraya nasıl döndüğümü bilemedim.

— Sebep, işte mükemmel, mecmua!

— Battım, senin gibi serseriye mecmuayı teslim edip Ankaraya gideceğime, kafama bir kurşun yerleştirseymişim daha iyi olacakmış.

— Ay ciddî mi söylüyorsun, bir hata mı irtikâp etmişim?

— Hâlâ hata ediyor. Filim tenkitleri yüzünden sinemacılarla aram açıldı, İlânları da, yaptıkları para yardımını da kestiler. Birkaç tane abone vardı onlar bile mektuplar gönderdiler: Sevgili Greta'ya suratsız, cici Klark Kaybl'e meşe odunu, Şövalye'ye frenk soytarısı, diyen haddini bilmez mecmua bize gerekmez. Paramızı sadaka olarak size bırakıyoruz, sakın olmaya ki, adresimize o kepaze gazeteden göndermeyin» dediler. Okuyucu mektuplarının karşılığı ise daha içler acısı. İki tanesi «Bize adlı adınca hakaret edildi» diyerek mahkemeye müraçaat etmişler. Zarar ve ziyan istiyorlarmış.

— Yok canım.

—Yok canım diyeceğine sinemadan anlamadığını neden söylemedin?

— Allah Allah, gazete ve mecmua çıkarmak için muhakkak bir şeyler bilmek lâzım geldiğini ilk defa senden öğreniyorum.

— Kes sesini be budala. O senin bir şey bilmeden çıkarılır diye bellediğin mecmualar, edebiyat ve kültür kepazelikleridir. Sinema mecmuası ihtisas ister. İşten anlamıyan böyle rüsvay olur. Vay başıma gelenler, demek sen benim ciddî, ağır başlı mecmuamı, edebiyat ve kültür risalelerile bir tuttun ha, Allah belânı versin...

Ogün bugündür «Sinema mecmuası» demezler mi:

— Çok mühimdir ha, diye cevap veririm, ihtisas ister, her babayiğit uhdesinde gelemez...

İspinoz

İki yüzlü ayna

(C...) boş yere para sarfetmeyi sevmez.

Geçen gün kendisine köprüde tesadüf ettim. Beş kuruşa satılan iki yüzlü el aynalarından birini satın alıyordu.

— Hayrola, dedim, masrafa giriyorsun. Nedir bu hazırlığın sebebi! Evleniyor musun yoksa?

O ciddiyetle cevap verdi:

— Ne münasebet! Aynayı kârlı buldum da...

— Kârlı mı? Beş kuruşa bir küçük el aynasına ucuz mu diyorsun...

(C..) cevap verdi: — Evet ama aynanın iki yüzü var... Biri kırılırsa ötekine bakmak mümkün...

Saat emin yerde

KAHVEDE iki kişi konuşuyorlardı. Biri sordu:

— Saat kaç?

— Bilmiyorum.

— Senin saatin nerede? Bir zamandanberi kullanmıyorsun.

— Evet, kullanmıyorum.

— Niçin? Kırılır, bozulur diye mi?

— Eh, o da var... Sandıkta saklamayı, cebimde taşımıya tercih ettim. Geçtim çalarlar falan ederler de...

— Peki, sandıktan çalmazlar mı?

Saat sahibi gülmiye başladı:

— Ona imkân yok... Çünkü şimdilik devletin bütün teşkilâtı onun muhafazasile meşguldür!

— Ne münasebet!

— Yahu ne kâlın kafalı adamsın!! Mutlaka her şeyi açık mı söylemeli!... Saat Emniyet sandığında...

Gösterilemiyecek yara

KAHVEDE övünüyordu:

— Ne zannediyorsunuz. Ben senelerce fadakârane muharebe etmiş adamım...

— Muharebe etmişsin ama, sapsağlamsın maşallah...

— Her muharebe edenin ölmesi şart değil ya... Gerçi ölmedim, fakat dövüşürken yaralandım.

— Yaranın izi var mı?

— Var ya... İzsiz yara olur mu?

— Göstersene...

Kahraman biraz şaşaladı:

— Maalesef gösterilecek yerde değil...

At pazarında

ATINI satmak için pazara getirmiş bir köylü bir İstanbul çapkınına rica etti:

— Delikanlı... Gözünü seveyim, şu atı az tutuver.

Külhanbeyi sordu:

— Yahu senin atın ısırmak huyu var mıdır?

Köylü cevap verdi:

— Yok çok şükür öyle bir huyu..

— Tekme çifte atar mı?

— Atmaz.

— Yuları sağlam mı?

— Sağlam.

— Bir kişi zaptedebilir mi?

— Eder ya...

— Öyle ise neye kendin tutmuyorsun da başkasına tutturmıya kalkıyorsun a enayi!

Fahrî diploma

GEÇEN haftaki gazeteler Atina Üniversitesinin Profesör Âkil Muhtar ile Köprülü Fuad'a fahrî profesörlük payesi verdiğini ve diplomaların Atinadan gönderildiğini yazıyorlardı.

Mektep mezunu olmadığı için bir türlü bir memuriyet alamamış olanlardan biri kahvede bu havadisi okurken içini çekti:

— Âkil Muhtar da, Köprülü de zaten profesör insanlar, dedi, şu diplomaları mektep mezunu olmıyan birisine gönderseler daha makbule geçmez miydi?

İdmancılar

KOCAKARI koşu idmanı yapan iki gencin göğüs bağır açık, ayaklar çıplak, dil bir karış dışarda koşa koşa kapı önünden geçtiğini gördü, seslendi:

— Huu... Evlâdım... Azıcık dursana...

İdmancılardan biri duraladı:

— Ne var nine?

— Evlâtcığım, mademki canına acı madan boş yere koşuyorsun, Fatih pazarına kadar koşup da bana bir okkacık sovan alıversene...

NE MUTLU O DİŞE

Doktor Saim hocaya bir ahbabı rasladı.

— Üstadım, çok şükür dişimi çıkarttım, dedi, bir ağrıyordu ki.

Saim hoca ciddiyetle cevap verdi:

— Ne mutlu o dişe...

— Anlıyamadım.

— Dilinden kurtuldu demek istiyorum...

Papağan

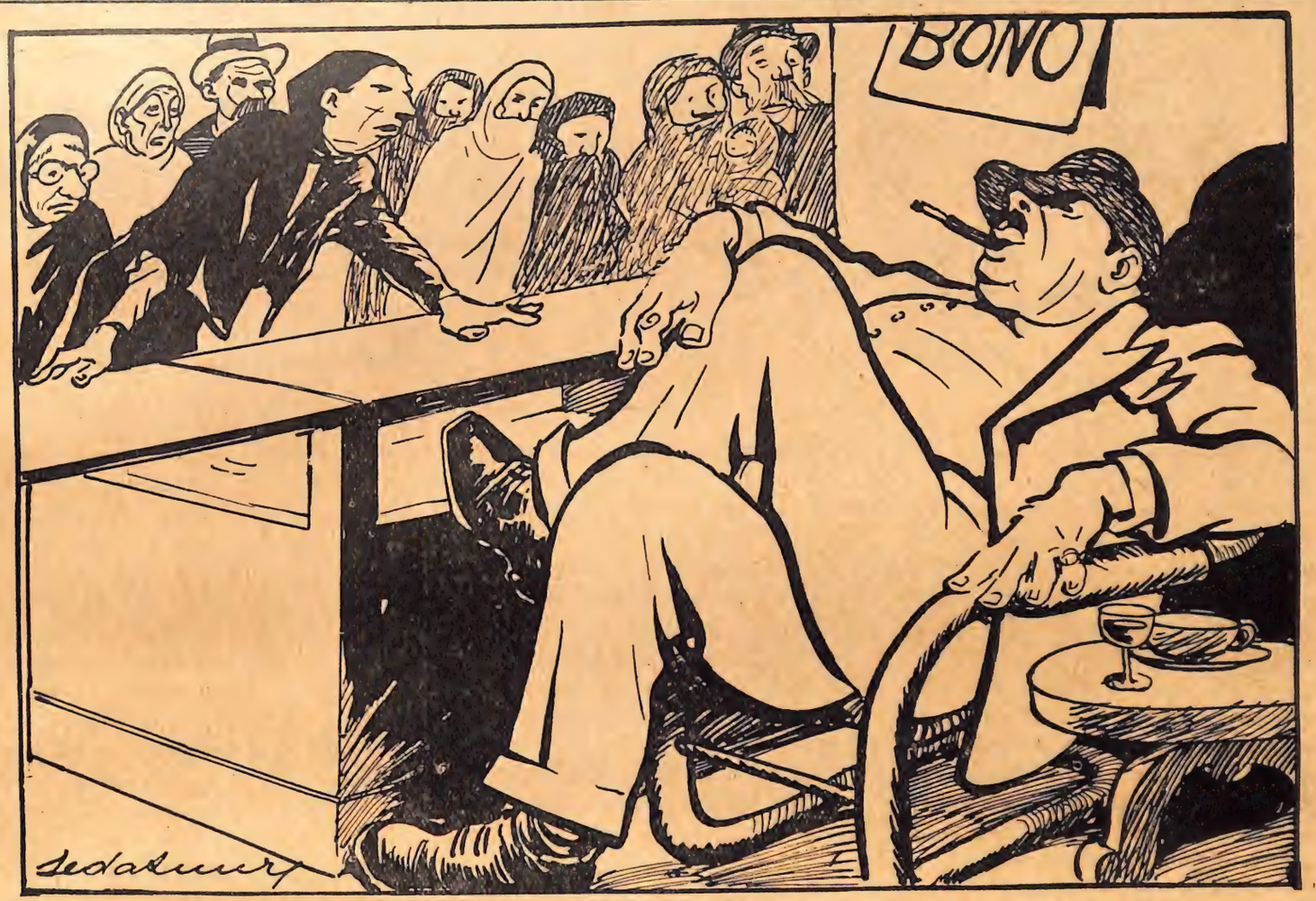

HAKİKİ GAYRİMÜBADİL = BAY SARRAF:

Gayrimübadiller — Bizden sekiz buçuk kuruşa almıştın bay sarraf, bugün bono yirmi üç kuruşa çıktı farkından bir kısmını geri ver....

Bay sarraf — Çıktı ise kabahat bendemi?...

FELSEFE KIRINTILARI..

«Kiminle konuştuğunu söyle, nasıl adam olduğunu söyliyeyim» deriz. Fakat bir mesele var: Fena bir adamla iyi bir adam dost olsalar, bundan fenaya iyi, iyiye fena demek tehlikesi çıkamaz mı?

★

Çürük dişten şikâyet eden çoktur, fakat çürük kafadan hiç!

★

Deha, güzel bir modaya benzer, onu takip edemiyen budalalar sevmezler.

★

Bazı adamlar ne düşündüklerini söylemezler, bazıları ise düşündüklerini söylemiyor gibi görünürler, fakat hiç bir şey düşünemezler. Birincileri ikincilerden ayıramıyanlar ise çok kere lüzumsuz yere konuşmuş, dil dökmüş olurlar.

★

Ne söylemek lâzım geldiğinde tereddüt ediyorsan hiç bir şey söyleme.

★

Karısına mağlûp olan adamla karısına tahakküm eden adam arasında şu fark vardır: Birincisi hatunun emrini hemen yerine getirir, ikincisi ertesi gün.

★

İş olup bittikten sonra gelen akıl, birinci akıldan daha iyi diyorlar. Şu halde iş olmada nevvel «Ne yapalım» diye zihin yormak mânasız.

★

İktısatta arz ve talep kaidesi belki doğrudur ama, son zamanlarda bu doğ-

Mümkünü yok!

Kundura mağazası sahibi tezgâhtarın bir saattenberi şişman bayanı memnun edemediğine dikkat ediyordu. Hele kadıncağızın:

— Burası ne berbat dükkânmış, şöyle şık, güzel bir iskarpin yok. Başka yerde aramalıyım.

Dediğini duyunca kan başına sıçradı. Delikanlıya çıkıştı:

— Dükkânımızda bayanı memnun edecek bir ayakkabı bulamadın mı?

Tezgâhtar zeki bir gülüşle cevap verdi:

SAHTE SERSERİ

Yazan Ta-Ka

MACERA AŞK VE EĞLENCE ROMANI..

— 3 —

— Dadı sen haklısın, doğru okudun. Gazete Necati yazıyor.

— Vallahi ortamdan çatır çatır çatlıyacağım. Sana mı inanayım, gazeteye mi inanayım...

— Mesele basit dadı, ben müsabakaya komisyoncu Necati adile girmiştim.

— Bak buna diyeceğim yok... Diyeceğim yok ama, sen girdikten sonra elbette kazanırdın. Mal sahibi değil misin. Sana kazandırmayıp da ellere mi kazandıracaklar. İlâhi Ahmedim... Dur hele aklıma bir şey daha geldi. Şaştım doğrusu... Gazete müdürü neden birinciliği sana vermemiş de ikinciliği münasip görmüş? Saygısızın zoruna bak.

— Kızma dadı, zavallı benim Necati adile müsabakaya girdiğimi nereden bilsin?

— Sen hâlâ çocuksun Ahmet, hâlâ zenginliğe alışamadın gitti. Adam idaresini öğrenemedin. Lâf mı bu şimdi? Özürü kabahatinden büyük. Bir gazete müdürü bukadarcık şeyi de bilemezse koca gazeteyi nasıl idare eder, nasıl çeker, çevirir. Şimdiye kadar batmadığımıza şükür.

Pek az vaki olmakla beraber, Sadık da bu anda Ayşe hanım ile hemfikir oluverdi.

— Ne demek, diye celâllandı, elbette Ayşe hanım doğru söyledi. Dangalak bizim beyin Necati olduğunu anlamamış ha! Buna rezaletin gül pembesi derler.

Halbuki Belma, gitgide telâşlanıyordu. Yumuşak yumuşak sordu:

— Pekâlâ, şimdi ne olacak babacığım, sakın Necati efendi kılığına girip Uludağ yollarına düşme.

— Aşkolsun benim ferasetli kızım, aşkolsun, aklınla yaşa.

Ayşe hanım da atıldı:

— Bu da nesi?

— Belma iyi bildi dadi. Komisyoncu Necati efendi kılığına girerek Uludağın en lüks oteline gideceğim. Vapur, tren bedava. Şöyle on beş gün me.eliksiz bir adam gibi yaşıyacağım. Bıktım bu zenginlikten ben, usandım. Eski günleri hatırlarım!

Sadık yüzünü buruşturdu:

— Vaz geç beyim, dedi, fakirlik de istenilir şey mi? Vazgeç.

— Dünyada vazgeçmem, iki güne kadar hareket ediyorum. İnşallah yarın kendime lüzumlu öteberiyi alacağım.

— Ay neyin eksik senin?

— Her şeyim eksik, Komisyoncu Necati efendi de Ahmet Yarar gibi gezmez ya. Elbette âdî gömlekler, elden düşme elbiseler tedarik etmeliyim.

— İki güne kadar hareket ediyorsa üzülme Ayşe dadı, ben babamı bilirim, üç gün sonra ya kendisi, canım azat diye geri gelir, yahut da otelden kovarlar, dönmiye mecbur olur.

— Otelden mi kovarlar?

— Ne yapsınlar, senin sahte bir zengin olduğunu bilirler mi? Otelimizin namusu kurtulsun diyerek seni defederler.

— Dünyada yapamazlar bunu, kocaman «Celâdet» gazetesinin ikramiyesini kazanan okuyucuyu kim kovabilir?

— Görürüz!

— Kovarlar, kovarlar diyorsun öyle mi, ben de taş çatlasa gideceğim, hele bir kovsunlar da günlerini görsünler.

— Ne yaparsın baba?

— Oteli satın alır, kâffesini kapı dışarı ederim.

— Aman Belma üstüne varma, yapar mı yapar, bir de Uludağda bir otel peydahlamıyalım.

— Siz üzülmeyin, zaten ben her ihtimali hesapladım. Sadıkı da beraber götürüyorum.

Sıdkının kış ortası güzelim kaloriferli evi bırakıp karların arasına gitmeyi duyunca kan başına sıçradı.

— Dur hele beyim, meselede bir yanlışlık yapmıyalım. Hiç uşaklı fakir görülmüş şey mi? Dakkasında keşfoluruz.

— Yağma yok, sen benimle beraber gideceksin ama, büsbütün ayrı yaşıyacaksın. Tıpkı zengin bir adam, bir Hint racası, bir Mısır prensi gibi keyif süreceksin. Biribirimizi zinhar tanımıyacağız. Yarın terzime gidiyoruz. Sana lüzumlu elbiseler yaptıracağım. Orada tebdil gezen bir Hint mihracesine yakışır haltlar karıştırmazsan bozuşuruz. Su gibi para harcıyacaksın.

— Bana ne gadriniz var beyim, ben tebdil gezen Hint bilmem nesine benziyebilir miyim? Ben demin şaka söyledim. Yine sizin uşağınız olarak gideyim bari. Fakir adamın neden uşağı olmasın. Onunki de can değil mi? Hem bakalım, komisyoncu kısmı topyekûn fakir olur mu? Komisyoncu var, komisyoncuk var.

— Saçmalama!

— Vallâhi de tallâhi de farkına varmazlar. Hem sizin sahiden komisyoncu olduğunuzu inandırmak için muhakkak bir adam ister, ben ortalarda «Tastamam hakikî komisyoncudur» diye söyler gezerim fena mı? Zaten nekadarcık zaman, topu topu on beş gün.. Elâlem kendisini toparlayıp meteliksiz herifin uşağı olur mu? Deyinciye kadar bitiverir.

— Sen artık çok oluyorsun, beraber gideceğiz. Orada beni tanımamazlıktan geleceksin. İşte bukadar.

— Pekâlâ beyim darılma. Ben cehenneme git desen yine giderim. Hani lâf gelişi konuşuyoruz da... Şimdi ben dediğiniz Hint şeyi olacağım öyle mi? Baş üstüne. Kim hayır dedi, olurum. Vızır vızır olurum.

— Hah şöyle... Hint racası lâfın pelesengi. Sorarlarsa bir şeyler atıver. Büyük tüccarım falan dersin.

— Anlamadığım bir şey var beyefendi, ben orada neden sizinle konuşamıyacağım. Zengin adamla fakir adam ahbap olmaz mı?

— Olurlar ama, sen bir pot kırar keyfimi kaçırırsın, iyisi mi, hiç tanımamazlığa gel. Hem telâşlanma, Ora-

da bak ne tatlı dilli ahbaplar uyduracaksın. Hesapsız para harcıyan adamlar, dağ başına da çıksalar, ahbapsız kalmazlar. Meraklanma! Hele Büyük Kar oteli zengin gözliyen güzel kadınlarla, güzel gözliyen zengin erkeklerle doludur. Eh, ihtiyarlığı kabul etmiyen sensin, oralarda kim bilir kaç ceviz birden kıracaksın.

— Allah göstermesin beyim!

— Ne yaparsın Sadık! Kızlarını zenginlerle evlendirmek istiyen kibarlar, kibarlardan dul kalıp mirasa konduğu parayı güzel delikanlılara yedirmiye hazırlanan kadınlar hep Büyük Kar oteline toplanırlar. Orası bir âlemdir. Hele bir gidelim dönüp bana bakmıya vaktin olmaz. Orada ne kepazelikler göreceksin, ne kepazelikler.

Onlar böyle konuşurlarken Ayşe hanım feci bir havadis dinler gibi yüzünü buruşturuyordu. İki erkek lâfın burasına gelince, dalgın dalgın düşünen Belmaya bakıp yardım istedikten sonra Ahmet beye hırçın hırçın sordu:

— Sen bana baksana oğlum, bütün bunlar ciddi mi?

— Elbette ciddi dadı!

— Artık sen çok oluyorsun, bukadar yıldır bize etmediğin kalmadı. Boyun kadar kızın var. İnsan biraz sıkılır. Bak elimde büyüdün diye başımı alıp gitmiyorum. Maşallah kocaman saçlı sakallı adamsın. Koy elini yüreğimin üstüne de bak yine, afakanım kabardı. Sen beni bir gün «Hık» diye öldüreceksin. Doktorun dediğini kendi kulağınla duydun. Bana aşırı heyecan evvel eski yaramaz. Vazgeç evlâdım, elâlemin dağında bayırında sersefil olursun. Nezleye, gribe uğrarsın. Hekim ellerine düşersin. Bu da nereden çıktı kuzum... Hey Belma, bel bel yüzüme ne bakıyorsun? Bir iki lâf da sen söylesene... Bak kalbim çarpıyor, artık hap da kâr etmez. Hem mendeburları bir türlü yutamıyorum ki, hap dediğin mini mini olur... Bunlar ne öyle değirmen taşı gibi mefretler... Oh benim şeker oğlum vazgeçtim de, haydi... Vazgeçtim de...

Ayşe dadının sözleri kâr etmedi. Nuh deyip peygamber demiyen Ahmet Yarar, iki gün sonra yer yerinden oynasa Mudanya yolile Uludağa revan olacağını ailesi efradına resmen bildirdi.

— 5 —

Kocaman otomobilin içi yavaş yavaş doluyordu. Ahmet Yarar. dün gece yatağa girmeden evvel hazırladığı liste mucibince dükkân dükkân gezetek yol tedariki görüyordu. Mahmutpaşadan âdî iç çamaşırları, âdî fanilâlar, fanilâ donlar alınmış, yarım düzine basma gömlek, yirmi beşer kuruşa bir kaç kravat peydahlamıştı. Abaya yakın bir hazır elbise, bütün sene dükkânın önüne asıldığı için kullanılmış gibi duran bir palto, en havaleli paketi teşkil ediyordu.

Şoför Ali. çoktaberi kullanmadığı eski püskü bavulunu vereceği için bu dert ortadan kalkmış bulunuyordu. Yedişer buçuk kuruşa çirişi ipliğinden bol, kalın burun mendilleri, bir, iki yasemin ağızlık, en âdisinden bir cıgara tabakası da unutulmadı. Keçe şapka, lâstik potin da araya katılınca, komisyoncu Necati efendi donatılmış sayılabilirdi. Alınan eşya okadar âdî idi ki, hiç birinin yeniliği göze çarpmıyacaktı. Kalın bir yün atkısile, yün eldivenler de alınınca, her şey tamamlandı.

Ahmet Yarar, içi derin bir sevinçle dolu olarak evine döndü.

Evdeki telâş da bir başka türlü idi. İki üç terzi kalfası Sadığın etrafını almışlar, sırtına sıra sıra ceketler, giydirip çıkarıyorlardı. Pantalonlar la yelekler, atelyede hazırlanmakta idi. Her şey yarın sabaha kadar muhakkak tamamlanacaktı.

Ahmet Yarar, büyük bir terzi dükkânına benziyen odaya girdiği zaman, Sadık aynanın karşısında son moda bir smokini giymiş olarak duruyordu. Efendi ile uşak göz göze geldiler. Sadığın yalvarır gibi bakmasına karşı Ahmet Yarar:

— Oh, oh, ne yaraştı, ne yaraştı. Oh, oh... Diye sevindi. Sadık sen âdeta yakışıklı bir adammışsın yahu!

Sonra terziye sordu:

Bitiyor mu bizim Sadığın işi?

Terzi kalfası provayı bırakmadan cevap verdi:

— Hepsi tamam efendim, akşama kadar her şey hazır olacak.

— Yok canım, aşkolsun, iyi çalıştınız. İki kostüm, bir smokin, palto falan hep hazır öyle mi?

Sadık terzi kalfasına cevap fırsatı bırakmadan atıldı:

— Palto yaptırmadım beyefendi, paltom daha yepyeni ya.

— Hiç olur mu münasebetsiz, siz adamı deli edersiniz. Şimdi ne yapacağız?

— Sadık efendi palto istemez, dedi, kumaş olduğu gibi duruyor. Emir buyurursanız hemen biçer dikeriz.

— Sonra bu işler kalır, zarar yok, ben ona kürklü paltomu veririm, ama bütün bütün değil Sadık. Oradaki işimiz bitene kadar...

— Devam edecek —

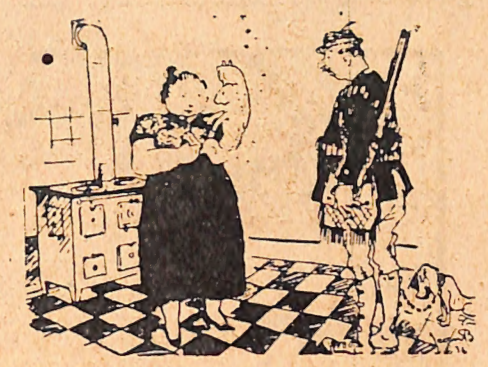

— iyi etmiş de zamanında vurmuşsun kocacığım, az daha kalsaymış kokacakmış!....

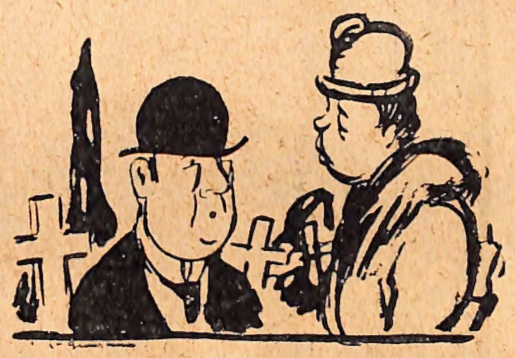

Bayan — Mezarlıkta ıslık çalmıya utanmıyor musun?..
Bay — Telâşlanma, ıslıkla cenaze havası çalıyorum!...

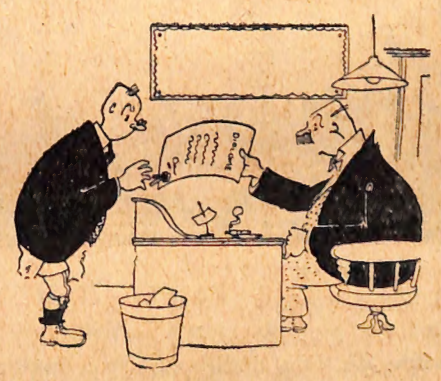

İnsanları dalgınlıktan kurtarma mektebi müdürü talebesine:
— Dersleri muvaffakıyetle bitirdiniz, dalgınlıktan hamdolsun kurtuldunuz, şehadetnamenizi buyurun!..

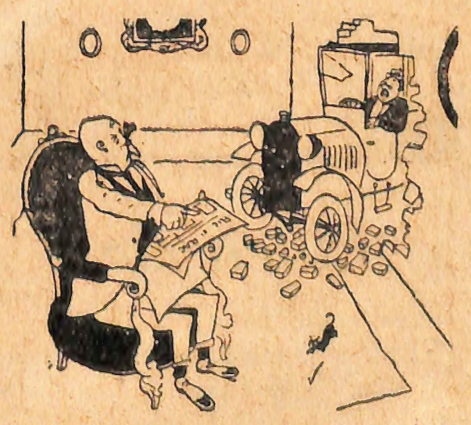

Otomobildeki — Af buyurun, şimal istasyonuna gitmek istiyorum...
Ev sahibi — Bizim yemek odasından geçseydiniz daha kestirme olurdu!...

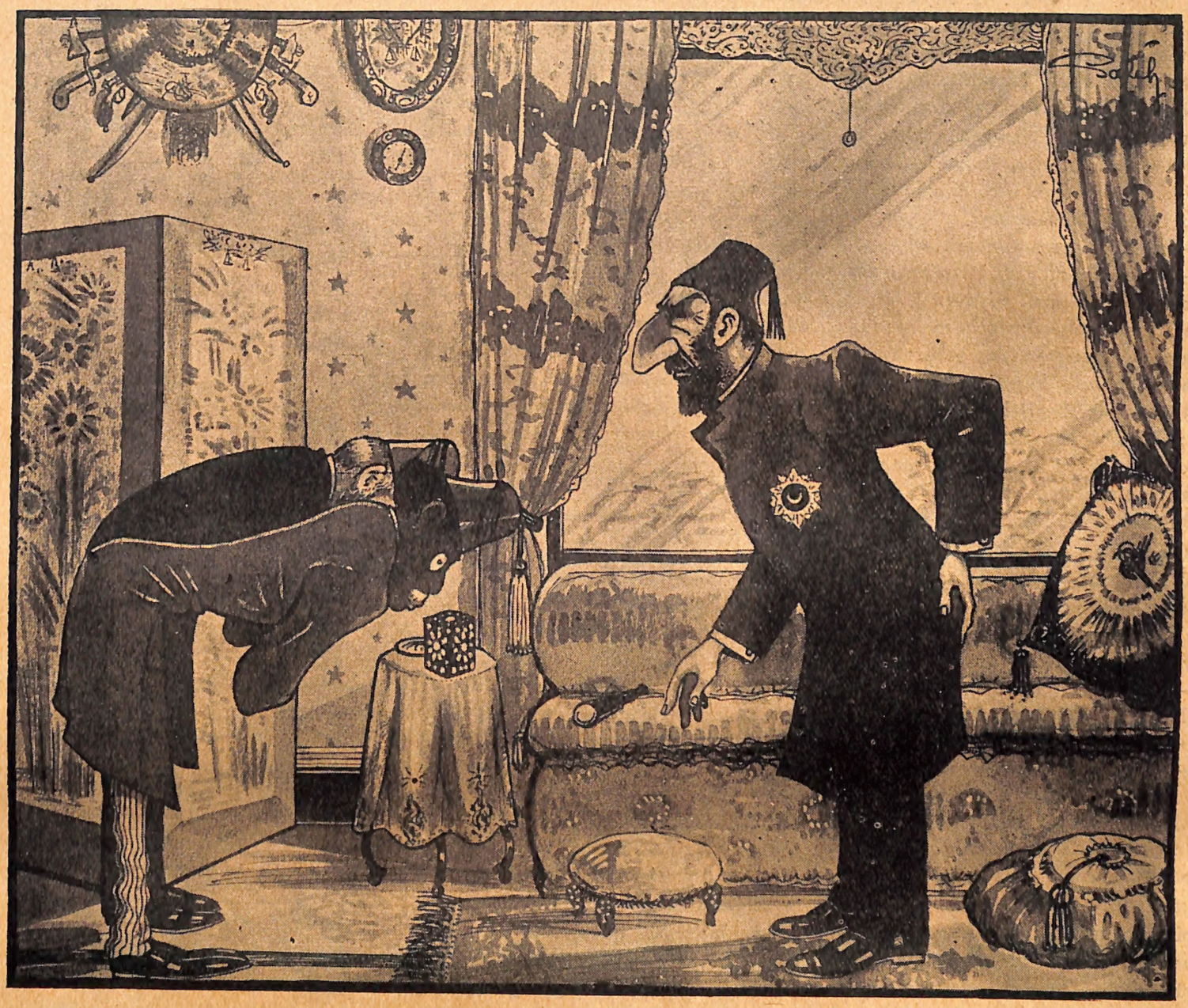

TARİHTEN ÇİZGİLER: SARAYIN BİR KÜÇÜK ODASINDA TEVCİHİ VEZARET:

Padişah — Çıbanımın ağrısına artık tahammül edemiyorum, bir deşilse rahat edeceğim amma... Etıbbanın müdahalesine de razı değilim... Ne yapalım çabuk bir şey söyleyin?...

Mabeyinci — Şeyda bey kulları ıztırabı şahanelerine bir an evvel nihayet vermek için çıbanı hümayûnlarını hemen bir gül dikeni ile delmek, badehu yavaş yavaş emmek suretile temizlemiye müheyya bulunduğunu kulunuza söylemiştir... Eğer irade ve ferman buyurulursa....

Padişah — Şeyda beyi bilirim, sadık bendemdir. Bu gece beni rahata kavuşturursa derhal «rütbei vezaretle taltif» edeceğimi irade ediyorum... Haydi acele gelsin!...

Elden ele

Bir gazinodayız.

Arkadaşım garsondan gazete istedi. O, etrafına bakındıktan sonra cevap verdi:

— Gazeteyi direğin dibindeki bay okuyor.

— Peki, o bitirince getirirsin.

— Affedersiniz. Gazete boşalınca pencerenin yanındaki sakallı baya gidecek o daha evvel angaje oldu.

Yanımızda oturanlardan biri bu muhavereye kulak kabartmıştı. Pencere yanındaki sakallıya seslendi:

— Bay Hayri! Gazete size gelecekmiş... Okuduktan sonra bana gönderin olmaz mı?

Sakallı müteessirane cevap verdi:

— İmkânı yok. Ben daha evvel köşedeki arkadaşa vadettim. Kendisine rica ederim. Şayet başkasına bir vaitte bulunmadı ise size versin.

Arkadaşım müteessirane:

— Kulakların çınlasın Halil Lûtfi, dedi.

Bire bir gelmis

Salih Hurat, bir müddet uykusuzluğa müptelâ oldu. Şöyle rahat rahat uyumadığı için doktora başvurdu. Doktor, üstadı bir güzel muayene etti. Esaslı bir şey bulamamış olacak ki:

— Yatağa girince rakamları sayın, dedi, faydasını herhalde göreceksiniz.

Bir hafta sonra karşılaştılar. Doktor sordu:

— Nasıl, rakam saymanın faydası görüldü mü?

— Zannelerim doktor, bir hafta evvel (20.000) e kadar saydıktan sonra biraz dalmıştım. Bugünlerde 19.997 rakamında dalmıya başladım.

Sabah, öğle ve akşam her yemekten sonra mutlaka dişlerinizi fırçalayınız

Yemeklerin kırıntıları, salyanın ifraz ettiği mikroplar, dışardan alınan muzır mevat karşısında dişler ve diş etleri eğer mütemadiyen temizlenmezse bozulmıya ve çürümiye mahkûmdur. Çünkü dişler, mide ve barsak ihtilâtlarından zatürreeye kadar her nevi hastalığa yol açabilir.

Radyolin ile

muhakkak sabah, öğle ve akşam her yemekten sonra

Günde 3 defa fırçalamak şartile

Geçen yılların en gülünç taraflarını birer tablo halinde bu albümde bulacaksınız. Fiatı yalnız 25 kuruştur.

Bir zarf içinde 25 kuruşluk posta pulu gönderenlere derhal bir adet gönderilir.

Basıldığı yer: Yedigün Matbaası

Neşesiz ve Kırgın

Başı, Dişleri Ağrıyor

Halbuki bir tek

GRİPİN

Alsa bütün ağrılar geçer, rahat eder.

Ağrılar-Romatizma-Nezle-Grip

GRİPİN

Karşısında derhal ric'ate mecbur olur.

Taklitlerinden sakınınız ve her yerde ısrarla Gripin isteyiniz.

Markamız sağlamlık ve

Ucuzluğun teminatıdır

ERKEK VE KADIN KUMAŞLARI

Kuduralar, Saraciye, Hazır elbise,

Tuhafiye eşyası vesaire

YERLİ MALLAR PAZARI

Sahibi: Sedat S. — Umum Neşriyat Müdürü: T. Şükrü

KARİKATÜR

OTEL SALONUNUN GELİNİ:

Anne — Şükür yetiştirene, seni koltukda da göreceğim ha...

Kız — Koltuğun hesabı mı olur anne, sen beni asıl tangoda gör!...